

Spolupracující obžalovaný

Šel bych do toho znovu

Jaroslav Kubiska byl jednou z hlavních postav takzvané „jízdenkové kauzy“, případu stamilionových obchodů kolem pražského dopravního podniku. Jako jediný ze sedmnácti obžalovaných dobrovolně spolupracoval s policií a státním zástupcem. Soud v první instanci všechny včetně něho osvobodil. Jaroslav Kubiska v prvním rozhovoru od začátku procesu popsál, proč se rozhodl jít svědčit a proč by to udělal znovu.

text Jiří Štický / foto Karolína Jírová

Za Jaroslavem Kubiskou prý před začátkem soudu přišel jeden z dalších obžalovaných a řekl mu, že ho obdivuje za to, co dělá, za jeho odvahu vypovídat. Možná to bylo upřímné. Možná to byla jen taktika, jak získat náklonnost člověka, který se rozhodl svědčit i za cenu vlastního odsouzení.

V každém případě následujících šest měsíců v soudní síni nic pozitivního na adresu Jaroslava Kubisky od ostatních obžalovaných nezaznělo. Především bývalí kolegové z advokátní kanceláře Šachta & Partners, proti nimž svědčil, ho označili za podvodníka, lháře a nejhoršího zaměstnance. Je to prý zloděj a padělatel firemních dokumentů. Ničitel rodin. Nemocný člověk, kterého zneužívají policejní plukovníci. Na závěr si přisadil i nejvýznamnější klient kanceláře, lobbista Ivo Rittig: ten se soudu svěřil, že kvůli nařčením z tuelování Dopravního podniku musel před osmi lety přestat jezdit městskou hromadnou dopravou a začal brát prášky na vysoký tlak. Jaroslava Kubisku označil za „odpad“ lidské společnosti.

V rozhovoru s magazínem Reporter Jaroslav Kubiska říká, že podobné

osobní útoky čekal. „Jsem přesvědčen, že dělám správnou věc. Proto jsem schopen přežít všechny podobné nárážky,“ říká.

PO HAVLOVĚ POHŘBU

Před soudem vypovídal Kubiska coby bývalý finanční analytik účetní společnosti Peskim, která sdílela kanceláře se sesterskou kanceláří Šachta & Partners. Do společnosti nastoupil v dubnu 2009 na inzerát. Bylo to jeho první zaměstnání po vysoké škole. Zůstal rok a čtvrt, než se sám rozhodl odejít. Až na závěrečný rozchod, kdy před koncem výpovědní doby nedostal den volna, a přesto nepřišel do práce, bral celou dobu sto procentní odměny. Je to jen drobný detail, ale těžko si představit, že by patřil mezi tak špatné zaměstnance, jak by se mohlo zdát z výroků jeho obžalovaných kolegů.

Jaroslav Kubiska je vystudovaný ekonom. Bude mu šestatřicet. Před soudem tři dny v kuse vyprávěl, jak nastoupil do „zahraničního týmu“ a staral se o síť firemních schránek. Pomáhal otvírat bankovní účty a vytvářet podklady pro převody peněz. Tvořil také tabulky a kreslil „bubliny“, pavouky vazeb

mezi desítkami firem, aby jejich skuteční majitelé měli přehled o finančních tocích a zároveň mohli zůstat v anonymitě. Výbušnější část výpovědi u soudu byla například o tom, jak se vystavovaly faktury zahraničních firem jménem smyšlených účetních jako Maria Gold nebo jak se antedatovaly smlouvy. Že se to dělo, potvrzovaly v závěru dokazování i některé dokumenty získané v bankách a právních kancelářích ve Švýcarsku a na Kypru.

Za beneficienty, tedy ty, kteří těžili z „bublin“ zahraničních společností spojených s provizemi a zakázkami pražského dopravního podniku, označil Jaroslav Kubiska před soudem tehdejšího šéfa dopravního podniku Martina Dvořáka a Ivo Rittiga. Oba to u soudu odmítli. Martin Dvořák uvedl, že nikdy žádnou zahraniční společnost ani účet neměl. A Ivo Rittig to v závěrečné řeči glosoval, že Dopravní podnik ani nezná a jeho poradenský byznys probíhá v zahraničí.

Jako svědek se přihlásil Jaroslav Kubiska až několik let po odchodu ze společnosti Peskim. V té době už měl zkušenosti z více firem a slušně rozjetou kariéru ve financích. V rozhovoru

s magazínem Reportér říká, že prvním impulzem svědčit pro něj byla účast na pohřbu bývalého prezidenta Václava Havla den před Vánoce roku 2011. A tím největším bylo narození prvního dítěte. „Už když jsem z té firmy odcházel, dobře jsem si uvědomoval, na čem jsem se podílel a nechtěl jsem v tom pokračovat. Ale nenapadlo mě, že proti tomu osobně vystoupím a budu se snažit o nápravu a o odpuštění...“, líčí. „V okamžiku, kdy se nám narodilo dítě, se to změnilo. Já jsem nechtěl, aby naše děti vyrůstaly v takové společnosti a já dál mlčel,“ vysvětluje svou motivaci.

Prvním, koho kontaktoval, byl Nadační fond proti korupci. Ten byl již v té době známý jako spouštěč kauzy „17 haléřů z jízdenky do Karibiku“. (Martin Dvořák v závěrečné řeči řekl, že činnost fondu byla dílem osobní msty jeho bývalé manželky a jejího blízkého přítele, někdejšího šéfa civilní rozvědky a hlavní postavy fondu Karla Randáka.)

Ani na policii, ani na státní zastupitelství v té době Jaroslav Kubiska jít nechtěl. Prý jim nevěřil. A odkazuje na případ údajného tunelování Nemocnice Na Homolce. V něm figurují některé stejné postavy i zahraniční schránky jako v jízdenkovém případě. Kauza Homolka byla tehdy odložena ad acta, nyní již běží několik trestních větví u soudů. Do doby takzvané kauzy Nagypová, případu okolo partnerky bývalého premiéra Petra Nečase, si prý vůbec nedokázal představit, že by policie s jeho případným svědectvím a dokumenty vůbec něco chtěla dělat. I v kauze Nagypová byli někteří obvinění stejní jako v jízdenkovém případě. „Až po tom zásahu (na Úřadu vlády) jsem začal vážně přemýšlet, že se přihlásím. Nejdřív jsem to potřeboval probrat s rodinou, co by to všechno znamenalo. A až pak jsem šel na policii,“ říká Jaroslav Kubiska.

Již tehdy si prý uvědomoval, jak těžké to pro jeho nejbližší bude. Kdyby za ním nestála jeho manželka, nešel by do toho. Nejdříve byl svědek, poté obviněný a následně byl obžalován z podílu na praní špinavých peněz.

Určitý čas s rodinou žili v policejní ochraně. To znamenalo konec v zaměstnání a život v jiném městě. Bez kontaktu s blízkými a v neustálém strachu, že je

NEŽ BYCH SE NĚKDY VRÁTIL DO POLICEJNÍ OCHRANY, RADĚJI UMŘU.

někdo pozná. O detailech mluvit nemůže, ale při rozhovoru o této zkušenosti jen stěží drží emoce na uzdě. Jednání policistů prý bylo skvělé, tedy až na jednu výjimku. Jeden z řídicích důstojníků ho před rodinou obvinil, že policejním režimem prochází jen z důvodu, aby nemusel pracovat. „Raději umřu, než bych se do policejní ochrany někdy vrátil. Byla to asi nejbolestivější věc, kterou jsme s rodinou museli projít, než jsem mohl svědčit. Přes všechna možná rizika jsme se nakonec rozhodli ochranu opustit,“ vypráví o této zkušenosti.

Následovalo hledání nové práce. Při pohovorech své trestní stíhání nejtajil. Ve svém oboru, ve financích, se

stal nezaměstnatelným. „Dostanete nálepku práskače. Žádná z větších firem v oboru nechce člověka s takovou pověstí vůbec řešit. Měl jsem rozjednanou práci jako skladník v Amazonu a s klidem bych tam nastoupil... Kdyby neumřela moje mamka,“ vypráví. Jeho maminka prý při něm také stála. Věděla, že se chystá svědčit, a fandila mu. Po mámě zdědil podíl v menší benzince a ta je teď rodinným živobytím.

TISÍCINA PROMILE

Všech sedmnáct obžalovaných v jízdenkové kauze soud v květnu v prvním kole osvobodil. Včetně Jaroslava Kubisky, který vystupoval jako spolupracující obviněný. Pražský dopravní podnik podle verdiktu přidělil „jízdenkové“ zakázky způsobem, jež zákon umožňoval. Druhou část případu, údajné praní špinavých peněz, a tedy hlavní část výpovědi Jaroslava Kubisky, předseda senátu v ústním odůvodnění rozsudku neřešil. Logika je však jasná: zakázky cinklé nebyly, nemohly tedy existovat ani žádné špinavé peníze, které by bylo třeba vyprat.

„Výsledek mě samozřejmě mrzí,“ říká k prvnímu rozsudku v jízdenkové kauze Jaroslav Kubiska. Do úplného skončení případu to víc komentovat nechce.

Nejvíce mu záleží na manželce a třech dětech. O sebe prý už strach nemá. „Jeden ze spoluobžalovaných na Twitteru napsal, že jsou trpěliví, ale neodpouštějí. Nějakou vendetu očekávám, ale o sebe se nebojím,“ říká. Na otázku, zda by se rozhodl stejně, tedy zda by se znovu dobrovolně přihlásil a svědčil, odpovídá bez váhání ano. Sám prý vnímá velkou změnu ve společnosti, ke které došlo, a stoupající zájem o veřejné věci. Jako příklad dává spontánní demonstrace za nezávislost justice. „Mrzí mě, jak ty soudy zatím dopadly, ale jinak jsem strašně rád, že jsem do toho šel. I kdyby můj příspěvek k té změně byla tisícina promile, jsem rád. Já jsem udělal maximum, co jsem mohl,“ uzavírá Jaroslav Kubiska. ●

Celý rozhovor s Jaroslavem Kubiskou čtěte na www.reportermagazin.cz/a/pMDF8